

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ

Το βράδυ ονειρεύομαι... μα μόλις έρθει το πρωί, ξεχνάω και γάμο και γιορτή... να πλυθώ να ντυθώ και να πάρω πρωινό...στο σχολείο που αγαπώ ξεκινώ και τραγουδώ! Με αφορμή το τραγούδι του Γ. Λαπαθάκη, (<https://www.youtube.com/watch?v=aEryhy82Pig>) συζητήσαμε πώς ερχόμαστε εμείς στο σχολείο κάθε πρωί! Άλλοι με το σχολικό λεωφορείο άλλοι με το αυτοκίνητο... βλέπουμε δέντρα στην διαδρομή, πίνουμε το γάλα μας καμιά φορά ή τρώμε κάτι πρόχειρο πριν φτάσουμε στο σχολείο! Σε λίγα λεπτά είμαστε από το σπίτι στο σχολείο, ξεκούραστοι και χαρούμενοι! Τα παιδιά ζωγράφισαν το μέσο που χρησιμοποιούν, την διαδρομή και το πώς νιώθουν!

Μετά, βάλαμε στην παρέα μας τον Το! Ο Το είναι ένα 12χρονο παιδί από το Λάος... Παρακολούθησαμε την δική του διαδρομή, όπως την αφηγήθηκε στην εκπομπή « Στο δρόμο για το σχολείο, 199 μικροί ήρωες!» (<https://www.youtube.com/watch?v=Ms9QijQFGsc> από το 42 και μετά) Ξυπνάει από τις 4 το πρωί... περπατάει μέχρι το πρώτο ποτάμι, μπαίνει σε βάρκα, ανεβαίνει ένα βουνό σκάλες... Φτάνει στον δρόμο, πληρώνει εισιτήριο για το πρώτο λεωφορείο... Κατεβαίνει... Περιμένει το δεύτερο λεωφορείο... Φτάνει σε δεύτερο ποτάμι... ξανά σε βάρκα! Και επιτέλους έφτασε στο σχολείο που τόσο αγαπά, παρέα με τον αγαπημένο του φίλο!!! Βέβαια, ο Το, δεν μπορεί να επιστρέψει πίσω στο σπίτι του... Μένει στο σχολείο για πέντε μέρες... Του λείπουν πολύ όσοι τον περιμένουν πίσω στο σπίτι του. Η θεία Ντα, μαμά, μπαμπάς, τα αδέρφια του, παππούς, γιαγιά... Αλλά θέλει τόσο πολύ να μάθει πράγματα, να γίνει αστυνομικός, για να φυλακίζει όσους παρανομούν, όσους πουλάνε ναρκωτικά στην χώρα του και εξαιτίας τους πεθαίνουν άνθρωποι...

Ακολούθησε θεατρικό παιχνίδι... Πώς ερχόμαστε εμείς στο σχολείο; Στο πι και φι... ως κάνουμε και την διαδρομή του Το... περπατήσαμε, ανεβήκαμε σκάλες, μπήκαμε σε βάρκες, σε λεωφορεία... και επιτέλους μετά από ώρα φτάσαμε στο σχολείο! Φτιάξαμε τον χάρτη της διαδρομής που ακολουθεί ο Το!

Ετοιμάσαμε ένα επιτραπέζιο παιχνίδι, στο οποίο τα πιόνια πρέπει να ακολουθήσουν την διαδρομή του Το για να φτάσουν στο σχολείο!

Τί μπορεί να σκέφτεται ο Το στην διαδρομή;

- Πόσο μου λείπει η οικογένεια μου...
- Αχ πόσο νυστάζω...
- Μου λείπει το σπίτι μου...

Την Τρίτη ημέρα, πραγματοποιήσαμε δραστηριότητες εμπνευσμένες από το βιβλίο: « Κι αν ήσουν εσύ, θεατροπαιδαγωγικές δραστηριότητες για την ευαισθητοποίηση

στα ανθρώπινα δικαιώματα και σε θέματα προσφύγων» , του Πανελληνίου δικτύου για το θέατρο στην εκπαίδευση, με την υποστήριξη της UNHCR.

Για ζέσταμα, κινηθήκαμε στον χώρο ατομικά, υπό τους ήχους δάσους... Μόλις ακούγεται η μαγική λέξη ΚΟΥΤΟΥΛΟΥΜΟΥ, πρέπει να γίνουμε ομάδα, ανάλογα με τον αριθμό που τους φωνάζουμε π. χ. ΚΟΥΤΟΥΛΟΥΜΟΥ 3, μπαίνουμε σε μια ομάδα 3 παιδιά. Τις περισσότερες φορές κάποιος φίλος μας έμενε μόνος, δεν τον προσέχαμε να τον πάρουμε στην ομάδα μας... Το ζέσταμα συνεχίστηκε μέχρι να αγκαλιάσουμε όλα τα παιδιά στην ομάδα και να μην αφήσουμε κανέναν μόνο... Συνεχίσαμε στην παρεούλα!

Στον οδηγό υπάρχει ένα παραμύθι με τίτλο «Ο Ελέφαντας, το μυρμήγκι και η σκιουρίνα», το οποίο παραθέτουμε παρακάτω:

«Μια φορά κι έναν καιρό σε ένα καταπράσινο δάσος σε μια σπηλιά, ζούσε μια σκιουρίνα. Έξω από τη σπηλιά της δέσποζαν πανύψηλα δέντρα, μια βελανιδιά παρέα με

ένα κυπαρίσσι. Ήταν πολύ όμορφα και σημαντικά, ωφέλιμα δέντρα για την ίδια. Η βελανιδιά πρόσφερε στη σκιουρίνα την τροφή της. Το κυπαρίσσι, μεγάλο καθώς ήταν, με πλούσια κλαδιά, ήταν ιδανικό για κρυφτό και κυνηγητό. Αχ και ο ίσκιος του!!! Έδινε στη σκιουρίνα τη δροσιά του, που την απολάμβανε και την ξεκούραζε.

Έτσι έγινε και εκείνο το απόγευμα. Η σκιουρίνα απολάμβανε τον ίσκιο του, τη δροσιά του, όταν μια γνωστή και άσχημη μυρωδιά από καμένο ξύλο άρχισε να μυρίζει στον αέρα.

Σκαρφάλωσε ψηλά στο κυπαρίσσι και είδε πως πολύ μακριά υπήρχε φωτιά. Μια μεγάλη πυρκαγιά είχε ξεσπάσει και πολλά ζώα του δάσους έτρεχαν να σωθούν. Πουλιά

πετούσαν τρομαγμένα, αλεπούδες και λύκοι μια παρέα. Η σκιουρίνα έτρεξε γρήγορα στη σπηλιά της θέλοντας να βοηθήσει, ετοίμασε μια στάμνα με νερό, βγήκε στην αυλή της και τι είδε;

– Έναν ελέφαντα και πιο πέρα... ένα μυρμήγκι.

– Ελέφαντα και μυρμήγκι;

– Ναι! Ελέφαντα και μυρμήγκι!

Χωρίς δεύτερη σκέψη τούς έβαλε στο σπίτι της, στη σπηλιά της.

Ευτυχώς η πυρκαγιά σβήστηκε, ένα μεγάλο μέρος του δάσους κάηκε και αρκετά

ζωάκια χάσανε τα σπίτια τους».

«Από εκείνη τη στιγμή η σκιουρίνα τούς φιλοξένησε με μεγάλη χαρά και μένανε και οι τρεις στη σπηλιά. Οι μέρες περνούσαν και άρχισαν να συνηθίζουν ο ένας τον άλλον. Η σπηλιά ήταν τόσο μεγάλη... που ο ελέφαντας μπορούσε με δυσκολία να αλλάξει πλευρό».

«“Είναι λίγο στενά”, έλεγε, όταν στριφογυρνούσε ο ελέφαντας.

»“Είναι ωραία και άνετα”, σκεφτόταν η σκιουρίνα, αλλά δεν έλεγε τίποτα για να μη στενοχωρήσει τον ελέφαντα.

Και το μυρμήγκι; Για το μυρμήγκι η σπηλιά ήταν τόσο μεγάλη, που δεν έβλεπε από τη μια μεριά στην άλλη. Έκανε μια μικρή φωλίτσα κάτω από μια πετρούλα στον τοίχο, για να έχει κι αυτό την αίσθηση ότι έχει σκεπή πάνω από το κεφάλι του».

Χωριστήκαμε σε ομάδες των 3 παιδιών, ένας ελέφαντας, μια σκιουρίνα και ένα μυρμήγκι, με το μαγικό σύνθημα ΚΟΥΤΟΥΛΟΥΜΟΥ 3!

Μπήκαμε στις σπηλιές μας(κάτω απ τα τραπέζια) και σκεφτήκαμε πώς θα περνούσαν οι 3 τόσο διαφορετικοί φίλοι στην σπηλιά τους, το καινούριο τους σπίτι... Ο Ελέφαντας έφερνε νερό με την προβοσκίδα του για να μαγειρεύουν σούπα και ξύλα για την φωτιά! Η σκιουρίνα θα μάζευε τα βελανίδια και θα καθάριζε την σπηλιά με την φουντωτή ουρά της. Το μυρμήγκι, παρόλο που είναι τόσο μικρό, κουβαλούσε σπόρους για την σούπα. Το βράδυ, κουρασμένα, θα μοιράζονταν το φαγητό και θα κοιμηθούν... Η Σκιουρίνα έδωσε από ένα βελανίδι στον ελέφαντα και στο μυρμήγκι... Τί μπορεί να είπαν τα ζωάκια με το βραδινό τους γεύμα;

-Ελέφαντας: Αυτό δεν φτάνει ούτε για μυρωδιά, πώς να χορτάσω;

-Μυρμήγκι: Πο πο τί τεράστιο βελανίδι, θα σκάσω απ' το φαΐ!

-Σκιουρίνα: Μμμ μιαμ μιαμ τί νοστιμά...

Καθένας μας βλέπει τα πράγματα διαφορετικά, αλλά αυτός δεν είναι λόγος για να τσακωθούμε... Κάποια στιγμή η Φ., που δεν ήθελε να παίξει κάποιο από τα ζωάκια και είχε μείνει χωρίς ρόλο, αποφάσισε να γίνει κυνηγός! Έτσι, την στιγμή που οι 3 φίλοι κοιμούνται ήρεμα στην σπηλιά τους, ακούγονται πυροβολισμοί και τρέχουν να γλυτώσουν από τις σφαίρες του κυνηγού... Χάνουν το σπίτι τους, την φωλιά τους... ίσως χάσουν και τους φίλους τους...

Τα παιδιά ζωγράφισαν την ιστορία βάζοντας όχι μόνο χρώματα αλλά και υπέροχες σκέψεις, συναισθήματα...

Την επόμενη ημέρα, παρακολουθήσαμε μια ταινία μικρού μήκους, που μπορείτε να παρακολουθήσετε στην παρακάτω διεύθυνση:

<https://www.youtube.com/watch?v=ugPJi8kMK8Q>

Δύο πολικές αρκούδες οδηγούνται στην εξορία λόγω της υπερθέρμανσης του πλανήτη. Στο ταξίδι τους θα συναντήσουν καφέ αρκούδες, με τις οποίες θα προσπαθήσουν να συγκατοικήσουν... Θα τα καταφέρουν να συνυπάρξουν λευκές και καφέ αρκούδες; Δυστυχώς, λόγω τους διαφορετικού χρώματος, οι καφέ αρκούδες διώχνουν βίαια τις λευκές από το δάσος τους...

Αυτό συνέβη και στην Σειλά (όπως την ονόμασαν τα παιδιά), όταν ο πόλεμος χτυπάει την χώρα της, αναγκάζεται να φύγει για να σωθεί. Ζητάει άσυλο σε μια γειτονική χώρα, ζητάει «χώμα» για να μπορέσει να ριζώσει... Ζητάει να της δοθεί μια ευκαιρία να πάει στο σχολείο, γιατί το σχολείο δεν μπορεί να περιμένει! Φτιάξαμε με τα παιδιά μια αφίσα, βάζοντας όλα αυτά που μας κάνουν μοναδικούς, όλα αυτά που έχουμε μέσα μας και μπορούν να αλλάξουν τον κόσμο μας, να τον κάνουν καλύτερο! Μουσική, ζωγραφική, αγάπη για τους ανθρώπους και το περιβάλλον, ειρήνη, γνώσεις, ταλέντα που ο καθένας έχει μέσα του μπορούν να αλλάξουν τον κόσμο! Η αφίσα μας θα ταξιδέψει για να λάβει μέρος στον διαγωνισμό της Ύπατης Αρμοστείας «Η εκπαίδευση δεν μπορεί να περιμένει». Πληροφορίες για τον διαγωνισμό μπορείτε να βρείτε στην παρακάτω διεύθυνση:

<https://www.unhcr.org/gr/student-contest-2021>

Τώρα που είπαμε παρεά, θα θέλαμε να συστήσουμε και σε εσάς τον Νολάν! Μια κούκλα με προσωπικότητα, που ήρθε για να μείνει και να μας συντροφεύει στα ταξίδια μας! Ο Νολάν, είναι αδελφός της Σειλά, αναγκάστηκε να εγκαταλείψει το σπίτι του λόγω της εμπόλεμης κατάστασης στην πατρίδα του, έφτασε στην Ρόδο αναζητώντας μια ευκαιρία να ριζώσει...

Με τον Νολάν, σχεδόν ολοκληρώσαμε τον κύκλο του εργαστηρίου δεξιοτήτων με τίτλο «Η εκπαίδευση δεν μπορεί να περιμένει», δημιουργώντας την αφίσα μας με σύνθημα «Βοήθησε με να ριζώσω, το σχολείο δεν μπορεί να περιμένει».

Η αφίσα μας ταξίδεψε για να λάβει μέρος στον διαγωνισμό της Ύπατης Αρμοστείας «Η εκπαίδευση δεν μπορεί να περιμένει». Πληροφορίες για τον διαγωνισμό μπορείτε να βρείτε στην παρακάτω διεύθυνση:

<https://www.unhcr.org/gr/student-contest-2021>

Ευχόμαστε καλή επιτυχία στα παιδιά, αλλά και να μην κερδίσουμε εμείς θα προσπαθούμε κάθε μέρα να κάνουμε καλύτερο τον κόσμο μας!!!